

SUCHÝ MĚSÍC MOUCHY

KAPITOLA PÁTÁ

„Nemám ani oblečení, chrániče a doma jsem neřekl, že jedu pryč!“ snažil jsem se ještě ovlivnit můj únos na fotbalové hřiště.

„Hele, to jsou všechno kecy,“ nebral si servítky Franta. „Hadry nepotřebuješ, máme kompletní brankářský vohoz. Chrániče taky. A co jako nevědí doma? Ty nemáš telefon? Tak jim cinkni, ne?“

Na to se už nedalo nic říct. Mohl jsem se třeba ještě vymluvit na natažený sval nebo bolavá záda, to by asi prošlo, ale trochu mě naštvala Frantova upřímnost. Nechtěl jsem být za sraba, co se jen vykrucuje. Vždycky jsem k výzvám přistupoval zpříma, jako chlap. Výmluvy jsem nehledal. Uvědomil jsem si, že s tím začínat nechci a už vůbec ne před Frantou. Tak nějak věřím na karmu a kvůli němu si ji fakt špinit nebudu. No a co, tak se postavím po deseti letech zase do brány a odchytám mistrák, no co. Svět se z toho nezboří ... Snad.

Některé výzvy jsou v pohodě, některé jsou už na hraně a najdou se i ty za čarou. U některých se člověk nasměje. Nejen sám, ale i spoluúčastníci a jiné zase dokáží dát pořádně zabrat a sáhneš si až na dno. Jedny z těch legračních začínají: Vsaď se, že nedoběhneš nahatý ... Už je skoro jedno kam. Vždycky z toho kouká trapas, to v nejlepším. Nebo taky neúspěšný útěk před esenbáky. Ti se k tomu, nevím jak, dokáží vždy rychle připlést, i když si je doteď celý rok nikde nepotkal. Je skvělý, když mají alespoň deku a člověk na služebně do protokolu nemusí diktovat důvody svého exhibování nahý. Třeba i narazíš na policisty, kteří budou mít pochopení, že máš za kamarády pár, ničeho se neštítících hovad. Hec je hec. Kdo nezažil, nepochopí. Je to sice trapas, od některých kamarádů připomínaný až do smrti, ale ve finále je to opravdu legrace. Člověka za to dnes už nezavrou. Pokud si tedy nevybere trasu před mateřskou školkou, tam by to mohlo být dost nebezpečné. V tu chvíli už nepřesvědčíš nikoho, že nejsi úchyl.

Můj velký hec přišel z hospody. Jak nepředvídatelné, že? „Hele, půlmaraton neuběhneš, na to jsi tlustý a líný,“ padlo mezi kamarády. „Jsem tě viděl naposledy běžet před tím vzteklým psem, co utekl sousedům a to už je pár let,“ rýpal do mě Moucha. „No, ty si to pamatovat musíš,“ odvětil jsem a pokračoval: „Vždyť si přes ten plot skákal těsně přede mnou.“ „Však jo,“ potvrdil Moucha a dodal: „ale už tehdy jsem tě předběhl a dnes bych tě dal o parník.“

Moucha byl pivní povaleč. Jmenoval se Pavel. Příjmení jsem už dávno zapomněl. Pro všechny to byl Moucha. Ze dvou důvodů. Pořád chodil v montérkové kombinéze, ale měl ji navlečenou jen na nohy. Od pasu nahoru ji natahoval jen v práci. Takže my jsme ho všichni znali jen s rukávy na plandáka. Když se v opileckém stavu dostal často na všechny čtyři, vypadalo to, že má šest nohou, prostě jako moucha. Druhý důvod jeho přezdívky byl ještě horší. Byl to vyhlášený národní všeuměl. Do všeho se musel montovat, protože nebylo nic, čemu by nerozuměl. Problém byl, že na co sáhl, to posral – jako moucha.

Ale Mouchovi přezdívka asi nevadila, hlavně že je sranda a pivo v půllitru.

A od takového hmyzu si mám nechat něco diktovat? To ne. Měl jsem hned jasno. „Tak abys věděl, do třech měsíců ten půlmaraton dám,“ a rozhlédl jsem se po všech spolustolovnících. Všichni zmlkli. Byla to výzva. Jedna věc je něco plácet zbůhdarma u piva. Hospoda snese leccos. Ale uzavírat sázky, to mívá nečekané, někdy tragické konce. „Beru!“ vykřikl Moucha a hned natáhl ruku na plácnutí.

Ted' už couvnout nešlo. „Dobře. O co si plácne?“ zeptal jsem se. „Za mě to je jasný. Jestli to neuběhneš, mám u tebe sud piva.“ No, co čekat od Mouchy jiného. Ale co vsadit proti? Přemýšlel jsem. Chtěl sem dát Mouchovi za vyučenou, aby si to dlouho pamatoval. Najednou mě osvítilo: „Když to uběhnu, budeš měsíc bez chlastu!“ Mouchova ruka poklesla. To už nebyla legrace. Měsíc bez alkoholu, to Moucha zažil snad naposledy na prvním stupni základky. Všichni kolem stolu se začali smát a hecovat: „Ááá, pan Moucha zase něco prosral!“ „Jo, tak ted' si ho dostal!“ „Moucha a bez chlastu? By lekl už po dvou dnech!“ „Aha, takže moucha dolétala a přistála na hovně!“ Takhle přesně to je, když máte za kamarády škodolibá hovádka. Ted' už bylo i Mouchovi jasný, že z toho vycouvat nejde. Natáhl ruku a za celospolečenského nadšení jsme si hlasitě plácli. První kolo jsem vyhrál. Ale delirium na mě přišlo hned vzápětí. Snažil jsem se na obličeji udržet výraz vítěze, ale kladiva pochybností začaly uvnitř hlavy těžce tepat. Do třech měsíců uběhnout závod v půlmaratonu. Jak daleko to vlastně je? No, matematika nebyla nikdy mojí silnou stránkou, ale těch jednadvacet kilometrů mi na mysl vyletělo okamžitě. Polknul jsem a udělalo se mi mdlo.

Nechci tě dlouho nudit o mé přípravě na dlouhý běh. Kostky byly vrženy a bez tréninku bych to nedal, to bylo tutový. Takže jsem si koupil super běžecký boty pro tlouštíky, který rozhodně budou chovat moje nohy jako v bavlnce. Byly to super boty a byly super drahý. Po týdnu jsem je zase hodil do krabice. Takové křeče do chodidel, co jsem z nich měl, jsem nezažil ani z bruslí. Letěly na polici a nazul jsem obyčejný boty za tři stovky. A najednou to šlo. Začátek tedy nic moc, plíce jako dost protestovaly a čas co jsem naběhal, tak ten samý jsem strávil v předklonu opřený o kolena. Ale s každým vyběhnutím se to lepšilo. Hlavně, když jsem potkával krásné běžkyně. To jsem zatahoval pupek a přímo jsem se nadnášel nad zemí. Doted' nevím, jestli se na mne usmívali, že prostě běžkyně takové milé jsou nebo se mi prostě chechtaly. Každopádně, mé trasy se stále prodlužovaly a kila šla dolů. Shodil jsem víc než deset kilo a bylo to příjemný. Ale nejdelší trasa, jakou jsem dával, byla tak na půlce toho, co bych měl uběhnout. Říkal jsem si ale, že když dám půlku, tak ten zbytek už v pohodě doplácám. No ... V pohodě jsem to tedy nedoplácal.

Přišel den zúčtování. Zapsal jsem se na závody. Zaplatil startovné a dostal fešácké startovní číslo a GPS obojek na nohu. Všichni spolubojovníci vypadali tak pozitivně naladěni. Usmívali se na celý svět, i na obecenstvo. Poctivě se rozběhávali, zatím co já přemýšlel, jak nejlépe přidělat číslo na dres. Dobrou náladu jsem měl taky. Už proto, že mě přišli podpořit moji kamarádi a dost si to užívali. Tedy kromě Mouchy, ten už věděl, že mu teče do bot. Jeho jediná šance byla, že někde na trati zkolabuju, vyvrtnu si kotník nebo mě alespoň srazí autobus.

Start šel skvěle. Byla to rovinka. Dal jsem se s ostatními do běhu. Po sto metrech jsem se musel podívat dolu na nohy, jestli se mi vůbec střídají. Všichni byly najednou daleko a to dokonce i ti, kteří se zapsali do kategorie senior. Elán mne tedy opustil. Nejdřív jsem si řekl, že je tedy zkusím dohonit, alespoň ty dědečky a babičky, co byly na chvostu. Marně. Ještě s posledním množstvím kyslíku v mozkových buňkách jsem moudře usoudil, že se nemohu vyčerpat hned na začátku. Nasadil jsem tedy své strojové tempo – noha nohu mine a posun rychlostí zdatnějšího invalidy. Po kilometru si tělo trochu zvyklo a začal jsem zase věřit na úspěch. Pravdou je, že kdybych to byl já, kdo měl běžet z Maratónu do Athén předat informaci o vítězství, možná by Řecko válčilo s Peršany dodnes.

Vrátil se mi i úsměv na tváře. Brzy však zvadl. Jen já jsem takový hlupák, že se mohu ztratit na vyznačené trase. Po chvilce bloudění jsem cestu našel a pokračoval dál. Občerstvení mělo být v půli trati. Hrozně jsem se na něj těšil a přišlo mi neuvěřitelný, jak to, že ještě není, když už jsem uběhl tak daleko. No, nakonec jsem ke stánku zdárně dorazil. Vypil jsem kelímek vody, narval do sebe banán, vzal jednu PET lahev vody na cestu a vydal se do druhé půlky. Běžet do kopce, to jsem rezignoval. Nešlo to. Začaly se ozývat bolesti nohou a píchání v boku. Tak jsem zkoušel alespoň rychlou chůzi. Podle mne byla skoro stejně rychlá jako mé strojové běžecké tempo. Jen když jsem viděl kolem trati diváky, tak jsem se vyhecoval k výkonům, o kterých jsem ani nevěděl, že jsem jich schopný.

Po každém takovém machrování, ale přišla rychlá krize za zatačkou a křeče do nohou. Chvílemi se mi zvedal i žaludek, banán s vodou odvedl dobrou práci. Koukal jsem kolem sebe, kam bych vypustil kachnu. Za chvilku to naštěstí přešlo, takže jsem nikde po cestě lajnovat nemusel. Poslední kilometry byly dost do kopce, to člověka povzbudí. Už chápu prohlášení Richarda III. „Království za koně!“ Za čtyřnohý dopravní prostředek bych dal cokoli, vlastně za každý dopravní prostředek, asi i za klaunskou jednokolku. Víc směšný jsem už stejně být nemohl. Víš, jak si myslíš, že při běhu vypadáš hrozně elegantně a že se vznášíš jak laňka, která spěchá při letním měsíčním svitu za svým vyvoleným paroháčem? Tak na to zapomeň. Proběhni se kolem výlohy, otoč hlavu do zrcadla a možná se lekneš toho tvora, který se tam zjeví. Tak tohle přesně je ten vytříbený běžecký styl. Ale co už, Emil taky při běhání nevypadal jak Claudia Schiffer na přehlídkovém molu a co všechno dokázal. Takže se tím netrap, já se taky netrápil, jen jsem se vyděsil, že mě pronásleduje nějaký psychopat.

Každopádně povzbuzování diváků v posledním kilometru mi dodalo sil a já jsem své tělo do cíle opravdu donesl. Tam jsem se zhroutil a bylo mi fakt zle. Krásně zle. Tělo dostalo na frak, ale hlava si užívala vítězství. Kdo si ale neužíval vůbec, byl Moucha. Trošku jsem ho v rámci svých smyslových možností vnímal už při doběhu. Stál u cíle, vykulené oči, plandavé rukávy a v obličeji bílý jak nebožtík. A jestli se ptáš, zda Moucha dodržel slib, tak ti musím prozradit, že ano. Vydržel měsíc nepít. Třicet dní nepřišel do hospody a ani doma si do zobáčku nedal. Ať byl, jaký byl, slovo chlapa držel. Po očištné kůře jsme mu my, kamarádi, ten sud společně koupili, protože jsme uznali a jeho výkon jsme ocenili. Byl možná mnohem těžší, než ten můj.